

מה בדף ירושלמי

לע"נ מרן רבי יוסף שלום בן רבי
אברהם אלישיב זצוק"ל
הערוך
והנצחות ט"ל 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 139 פרשת פינחס תשפ"ה

שינון הדף ירושלמי בדרך קצרה

ירושלמי פסחים נ-נו

ק"ו באיחר זמנו של ערב שבת בשבת שפטור, ורב חונא אמר שיש להחליף שם במשנה ששינו שר"ש אמר שלא נחלקו על מי שהיה לו למול אחר שבת ומל בשבת שחייב ונחלקו על מי שהיה לו למול בערב שבת ומל בשבת שר"א מחייב חטאת ור' יהושע פטר, ואמר ר' יוסי בן ר' בון שמתוך קושיא זו ר' ינאי ביאר שמדובר ששכח ומל את של שבת בערב שבת שאין לו תינוק למול בשבת לכן אינו נחשב טועה ולכו"ע חייב.

רב אדא בר אחוה אמר שזה דעת ר"מ ור"ש ור' יוסי סובר שפטור גם בשדבר שאין בעשייתו מצוה אם הוא טועה בעשייתו לשם מצוה בגלל שהוא טרוד לעשות מצוה.

שינון בשבת שאם פרש ממעשה המילה הוא חוזר רק על ציצים שמעכבים את המילה ור' יוחנן אמר שלר' יוסי חוזר גם על ציצים שאינם מעכבים את המילה, והיינו ר' יוסי שאמר שביר"ט ראשון של חג שחל בשבת אם שכח והוציא את הלולב לרה"ר פטור כיון שהוציא ברשות וכן הדין בסכין של מילה ובמצה למרות שאין מצוה בהוצאה עצמה א"כ גם בציצים שאין מעכבים שאין מצוה בהם אלא רק מכשירי מצוה זה דוחה שבת לר' יוסי.

הלכה ו משנה אם שחט בשבת את הפסח שלא לאוכליו ושלא למנוייו לערלים ולטמאים חייב ואם שחט לאוכליו ושלא לאוכליו למוללים ולערלים לטהורים ולטמאים פטור, ואם שחט ונמצא בעל מום חייב ואם שחט ונמצא טריפה בסתר פטור ואם שחט ונודע שהבעלים משכו ממנו את ידיהם או שמתו או שנטמאו פטור כיון ששחט ברשות. **גמרא** ר"א אומר שהמשנה צריכה לחדש שבבעל מום חייב זה כר"מ שהרי לר' יהושע ודאי חייב ור"א סבר כר"ל שר"מ פטר רק באופן שיש בעשייתו מצוה ובבעל מום אין כלל מצוה בעשייתו, ואין לחלק שבשחט בעל מום חייב שאין דרכו להתחלף שהרי עגל אין דרכו להתחלף בפסח ובכ"ז אמר ר"א שלר"מ פטור אלא העיקר הוא כר"ל שזה תלוי אם יש בעשייתו מצוה או לא, ור' יוסי אומר שר"א יכול לסבור כר' יוחנן שזה לא תלוי אם יש מצוה בעשייתו אלא שבעל מום אין דרכו להתחלף שאינו כשר כלל להקרבה אך עגל שראוי להקרבה הוא טרוד להקרבתו לכן פטר בו ר"מ.

דף נג מה ששינו במשנה שנמצא טריפה בסתר פטור ובגלוי חייב שהרי ידע שהיא טריפה ולא היה טרוד בשחיטתה.

מה ששינו שחטו בעל מום חייב אמר ר' יוחנן שזה כשיטת ר"ש ולר"מ פטור גם באין דרכו להתחלף, וכן אמר ר' יעקב בר אחא בשם ר' אימי בשם ר"ל שזה לשיטת ר"ש.

ר' חמא בר עוקבה אמר בשם ר' יוסי בן ר' חנינא שמי שמשך את ידו מפסחו הוא קרב שלמים ולר' יונה השלמים הללו כשרים ולר' יוסה הם פסולים וירעה עד שיתסאב ומה ששינו שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם ממנו פטור ולר' יונה הוא כשר ולר' יוסה הוא פסול ור' יסא אמר בשם ר' יוחנן שפסח עצמו קרב שלמים רק באבד ונמצא אחר שכיפרו הבעלים ולר' יונה הוא כשר ולר' יוסה הוא פסול, ושמואל סובר שכל מה שאמרו שבחטאת מתה בפסח יקרב שלמים, ומה ששינו ששחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם או מתו פטור יש לחלק שבמשכו ידם פטור ופסול ובמתו פטור וכשר, ור' יסא אמר בשם ר' יוחנן שהמשנה כדעת ר' יהודה שסובר שלא שוחטים את הפסח על היחיד ולכן הפסח נפסל ור' יוסי מתיר, ור' זירא שאל את ר' מנא היכן מצאנו פטור וכשר אמר לו ר' מנא ששינו ברישא בשאר זבחים שפטור וכשר והרי שנינו להדיא שזבחים ששחט לשם פסח כשרים.

ר' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה אומר שכל מה ששינו במשנה פטור תעובר צורתו ויפסל בלינה ויצא לבית השריפה, ור"א בן ר' יוסי שאל את ר' יוסי מה סבר ר' ישמעאל במשכו את ידם אם מחיים של הפסח א"כ הוא פסול הגוף בפסח עצמו שאין לו בעלים וישרף בלי עיבור צורה, ולאחר שחיטה לא שייך משיכה שהרי מושכים את ידם רק מחיים, ויש לומר שמדובר שמשכו מחיים וכיון שיש לו אפשרות למשוך זה לא נחשב דחייה בידים ולכן צריך עיבור צורה.

פרק כיצד צולין

הלכה א משנה כיצד צליית הפסח: תוחב שפוד של רימון מפיו עד בית נקובתו ולר' יוסי הגלילי נותן את כרעיו ובני מעיו בתוכו, ור"ע סובר שזה כמו ביטול אלא תולה אותם מחוצה לו. **גמרא** ר' חייא בר בא מבאר שעושים דוקא בשפוד של רימון ששאר העצים מוציאים משקים וזה כביטול ושל רימון לא מוציא משקים, אך קשה שאם מדובר בעצים לחים גם של רימון מוציא משקים ואם מדובר ביבשים גם שאר עצים לא מוציאים משקים, ויש

דף נ אם ידע בקרבן שהוא שלמים והביא אותו בשבת לשם עולה סובר ר' מנא שהוא כשר ויש בעשייתו מצוה ואינו חייב חטאת, ור' יוסה סובר שאין בו מצוה ומביא עליו חטאת.

יש להסתפק אם היה סבור על אילי ציבור שהם כבשים ושחט אותם במזיד לשם אילים אם עלו לשם אילים, ושנו בברייתא שאילים שהיה סבור שהם כבשים ושחט אותם לשם אילים עלו לציבור לשם אילים.

מה ששינו שאם שחט שאר זבחים לשם פסח ור' יוסי פטר בשבת היינו שהיה סבור שהוא פסח ושחט אותם לשם פסח ואם היה יודע שהוא שלמים וסבר שמותר לשנות שלמים לשם פסח סובר ר' מנא שאין בו מצוה וחייב חטאת, ור' יוסה סובר שיש בו מצוה ופטור עליו, ומסתבר שבמחלוקת הראשונה ההלכה כר' מנא שפטור מחטאת וגם במחלוקת השניה ההלכה כר' יוסה שפטור מחטאת.

ר"א רצה לחייב בזבחים ששחט לשם פסח שהם אסורים לשמן ק"ו כששינה את שמן שחייב ואמרו בני הישיבה שר' יהושע יכול להשיב שאין דמיון מדבר שדרכו להתחלף בשלמים לשם פסח בזמן הפסח לפסח שאין דרכו להתחלף לשלמים, ומה שר' יהושע ענה שפסח שינה את שמו לדבר האסור וזבחים שינה לדבר המותר אינו תירוץ טוב שהרי אם שחט פסח של ראובן לשם שמעון הוא שינה לדבר הכשר ובכ"ז חייב שהרי לא היה לו לטעות.

ר"מ סובר שאם שחט לשם אימורי ציבור פטור אמר ר"א שר"מ פטר גם אם שחט עגל לשם פסח שהוא נחשב טועה בדבר מצוה, ויש ללמוד מר"מ שני חידושים שגם בדבר שיש לו קצבה וגם דבר שאין דרכו להתחלף זה נקרא שיש בעשייתו מצוה, ור"ל הביא דוגמא אם בא על יבמתו בנדחתה שקיים מצות יבום ור' יוחנן סובר שר"מ פטר גם באופן שלא יצא ידי מצוה כגון שהיו לפניו שני שיפודים אחד של נותר ואחד של שחוטה ואכל מהנותר ואף שלא קיים מצוה אכילת קדשים בנותר בכ"ז פטור מחטאת, ויש להוכיח ממה ששינו במי שהיו לו שני תינוקות למול אחד בשבת ואחד לאחר שבת ומל את של אחד שבת בשבת שר"א חייב חטאת ור' יהושע פטר אף שלא קיים מצוה במילתו, וזה לא כר"ל שפטור רק בקיים מצוה, ושמואל מקפודקיא תירץ שזה נחשב מצוה שהרי למחרת יש בעשייתו מצוה, ור' יוחנן מבאר שהמשנה שם כר"מ,

דף נא שאומר שבדבר שיש בעשייתו מצוה לכו"ע פטור מחטאת ונחלקו ר"א ור' יהושע בדבר שאין בעשייתו מצוה, ולר"ש לכו"ע דבר שאין בעשייתו מצוה חייב ונחלקו בדבר שיש בעשייתו מצוה.

ר' יוסי אמר בשם ר' יוחנן שר"מ פטר דוקא כשהביא שה תמים וכן שנה לשלמים שהוא ראוי להשתנות לשם פסח, ולמדנו ג' דברים מדבריו שר"מ פטר בדבר שאין בעשייתו קצבה כגון בשחט לשם אימורי ציבור, ודוקא בדבר שדרכו להתחלף למעט עגל, ודוקא כשיש בעשייתו מצוה למעט חולין לשם פסח, ור' ירמיה אמר שדבר אין לו קצבה היינו שהתורה לא נתנה קצבה כמה פסחים ידחו שבת בכל שנה למעט שאר קרבנות ציבור שיש להם מספר קבוע, ור' יוסי למד שהכוונה שאי אפשר לעמוד על מנין הפסחים שיקרבו ובשאר קרבנות ציבור שיכול לעמוד על מנינם לא נפטור מחטאת, וכשר' יוסי למד את המשניות של תינוקות למילה הוא אמר יפה לימד אותנו ר' ירמיה שבפסח פטור רק מה שאי אפשר לעמוד על מנינם ואילו בתינוקות הוא יודע את מי יש לו למול ומה שפטור בתינוקות כיון שאין קצבה לתינוקות שידחו את השבת, ורב חסדא מבאר לדעת ר"ש בתינוקות שלגבי פסח מדובר שהיתה חבורה אחת שעדיין לא שחטה פסח, ור' זירא אמר שר' ינאי למד במשנה של תינוקות ששכח ומל כבר בערב שבת את התינוק שזמנו למול בשבת, ואם מל אותו בשחרית סובר ר' זירא שלר' ינאי פטור ור' אבא אומר שלר' ינאי חייב ומה שר' ינאי העמיד שמל את של שבת בערב שבת הוא רק לדוגמא באיזה אופן דרכם של התינוקות להתחלף, ולר' זירא ר' ינאי לא סובר כרב חסדא שלר' ינאי אם היתה חבורה שלא שחטה ר' יהושע יפטור אך יש לומר שרב חסדא דיבר לשיטת ר"ש ור' ינאי דיבר לשיטת ר"מ,

דף נב אך יש לדחות שמנין שר"ש ור"מ נחלקו אם נשאר לו תינוק למול בשבת והרי הם נחלקו רק במל את של אחד השבת בשבת וא"כ ר' ינאי לא סבר כרב חסדא.

במשנה של תינוקות יש להסתפק אם הם נחשבים כדבר שיש לו קצבה ור' יהושע פטר רק כשיש למול תינוק בשבת או כדבר שאין לו קצבה ור' יהושע פטר בטועה גם כשאין לו למול תינוק בשבת, ואמנם שנינו בשבת להדיא שנחלקו במל את של אחד השבת בשבת ואם ר' יהושע פטר בלא עשה מצוה

לבאר שכל העצים גם אם הם יבשים מבחוץ בתוכם הם לחים אך רימון כשהוא יבש בחוץ הוא יבש גם בתוכו.

שנו בשם ר' יהודה שצולים בשפור של מתכת אמרו לו הרי הוא רותח ומרתיח את הפסח וזה צלי ע"י השפור אמר להם שכמו שהעץ אינו נשרף כך שפור של מתכת אינו מרתיח אמרו לו שעץ אינו דומה למתכת שבמתכת חם מקצתו חם כולו ואילו בעץ גם אם חם מקצתו לא חם בכולו.

יש מי ששנה שתוחב מבית נקובתו עד פיו ולדעת התנא הזה הוא חוזר להפוך את הפסח כדי שיוזב דמו.

ר' יוסי הגלילי סובר שבנותן כרעיו ובני מעיו לתוכו אינו בישול שהאש צולה אותו בפנים כמו ירך עבה, או שהוא דרש בפסוק **ראשו על כרעיו ועל קרבו** שהכל נצלה יחד כשהם בתוכו,

דף נד והנ"מ בין הטעמים אם מועיל צליה גם בתוך גדי של חולין שלטעם הראשון פסול שגדי אחר אינו כירך עבה אך לטעם שלמדו מהפסוק שהגדי אינו מפסיק א"כ אין נ"מ אם הוא הפסח עצמו או גדי אחר, וכן באופן שחתך בשר ונתן בתוכו שלטעם שלמדו מהפסוק הפסוק גילה דוקא כרעים ולא בשר אחר, ועוד נ"מ אם צלה בהבל של קדירה שמעל האש שלטעם הראשון האש שולטת כירך עבה בכל אך כאן אין האש שולטת בכל ופסול, ולטעם שלמדו מהפסוק גם בחלל הקדירה הוא בכלל וכשר, אך קשה ששינו צלי אש ולא צלי קדירה ויש לומר ששם מדובר כשנוגע בגוף הקדירה אך חלל הקדירה אינו מפסיק וכשר.

לכונ"ע כל מקום שנאמר בתורה **עליו** הכוונה סמוך ונחלקו כשכתוב **על**, כמו ששינונו על הפסוק **ונתת על המערכה לבונה זכה** שאבא שאל סובר גם סמוך למערכה וחכמים סוברים על גגה של המערכה של לחם הפנים וא"כ אבא שאל סובר כר"ע ולכן יכול לתלות את הכרעיים מחוצה לו ור' יוסי הגלילי סובר כחכמים שעל ממש לכן צריך לצלותם בפנים, ורבי סובר שגם אם עשה את לחם הפנים שני סדרים של ארבע עשרה רואים את העליונות כאילו אינם והתחתונות כשורות, ור' יוסי בן ר' בון אמר בשם ר' יוחנן שרבי ואבא שאל סוברים כשיטת ר"מ בארכו של השולחן שהיה י"ב טפחים ויש מקום בשולחן עצמו להניח את הלחם.

ר' טרפון קרא לפסח תוך בר שהיה בפנים ובחוץ כר"ע ור' ישמעאל קרא לו מקולס וזה כדברי ר' יוסי הגלילי שהקרב והכרעיים נצלים בתוכו.

שנינו ר' יוסי הגלילי אומר איזהו גדי מקולס שצולוהו כולו ראשו על כרעיו ועל קרבו ואם שלק מקצת או בישל מקצת אינו גדי מקולס, ונהגו בגדי מקולס ביו"ט ראשון של חג וכן בליל יו"ט אחרון של פסח אך ביו"ט ראשון של פסח מכניסים רק עגל מקולס ולא גדי מקולס, ור' יוסי שנה שתודוס איש רומי הנהיג לאנשי רומי לאכול גדי מקולס בליל פסח ושלחו לו חכמים לולא תודוס אתה היינו מנדים אותך, והוא נקרא תודוס כמו שאמר ר' חנינא שהוא היה שולח את פרנסת החכמים, ואמרו לו שהוא מביא את הרבים לאכילת קדשים בחוץ ומי שעושה כך צריך נידוי, ור' יוסה בן ר' בון אמר בשם רב שיש ללמוד מכך שאסור לומר לחבירו קח מעות וקנה לך בשר לפסח אלא יאמר קח מעות וקנה לך בשר לצלות.

ר' אימי שאל אם ניתן לצלות את הפסח בתנור שגרף ממנו את הגחלים ור' ירמיה אמר שהספק הוא רק לדעת ר' יוסי הגלילי שאין צורך שהאש תשלוט בגוף של הפסח עצמו כמו שהאש מועילה לכרעיו וקרביו שבתוכו אך לר"ע שתולה בחוץ פשוט שאינו מועיל כיון שצריך שהאש תשלוט בגופו, ור' יוסי אמר שהספק הוא גם לר"ע שהרי אם צולה על גחלים בחוץ הוא נצלה יותר לאט מאם צולה בתוך תנור א"כ ודאי חום התנור מסייע לצליה וא"כ גם כשגרפו את הגחלים זה יקרא **צלי אש**,

דף נה שאין לחלק בין נצלה מקצתו מחמת התנור ובין נצלה כולו מחמת התנור, ור' יוסי בן ר' בון אומר שהתנור לא מועיל לגחלים והוא רק מכניס את ההבל ולכן הצליה מהירה יותר בתוך התנור מאשר מחוץ לתנור.

הלכה ב משנה לא צולים את הפסח בשפור או אסכלה ממתכת ור' צדוק אמר שר"ג אמר לטבי עבדו צלה לנו את הפסח על אסכלה, אם נגע הפסח בחרסו של התנור יקלוף את מקומו שהוא נצלה מחמת דבר אחר וכן אם נטף מהרוטב שלו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו וכן אם נטף מהרוטב על סולת יקמוץ את מקומו שהרוטב נצלה מחמת דבר אחר. **גמרא** נאמר בתורה **צלי אש** למעט צלי קדרה או צלי אסכלה וצלי ממתכת ומכל דבר, אמנם לענין מכות אש בנגעים שאם המכה עדיין מוררת שיש בה לחות אינו מכה שכתוב **והיתה מחית המכה** ואין לומר שרק משנעשית צלקת היא מכה שכתוב **מכות אש** והוא בשיעור שחיתה המכה ולא חיתה לגמרי וכן מה שנאמר אח"כ **צרכת המכה היא** שהיא הקרימה כקליפת השום ושנו שם אח"כ שדוקא במכה מחמת אש ולא מחמת דבר אחר אך ריבו תולדות האש כאש, ומה שלגבי פסח לא ריבו תולדות אש כאש באר ר"א שהתורה כתבה **צלי אש** ושנתה **כי אם צלי אש** לעכב אך לגבי מכה נאמר **והיתה מחית המכה** מכל מקום, ור' שמואל בר אבדומא מחלק שבפסח נאמר **זאת חוקת**

הפסח ועוד נאמר **תורה אחת יהיה לכם** לעכב אך בנגעים לא נאמר פסוק לעכב.

ר"ג לא למד מהפסוק **צלי אש** שהוא נאמר רק בפסח מצרים ולא בפסח דורות, ור' יוסי בן ר' בון מבאר שר"ג סובר שתולדות האש כאש וחכמים סוברים שתולדות האש אינם כאש, אך קשה איך ר"ג עשה מעשה כנגד חכמים החולקים עליו.

אם היה כתוב בפסוק אל תאכלו כי אם צלי אש ולא היה כתוב **נא** היינו אומרים שאם הבהב ולא צלאו כל צרכו מותר לכן נאמר **אל תאכלו ממנו נא** ואם היה כתוב **אל תאכלו ממנו כי אם צלי אש** ולא היה כתוב **ובשל** היינו אומרים שאם שלקו וצלאו אח"כ מותר לכן נאמר **ובשל** ואם היה כתוב **אל תאכלו כי אם צלי אש** ולא היה כתוב **מבושל** היינו אומרים שאם בשלו וצלאו מותר לכן נאמר **מבושל** ולכן הוצרך לכתוב **אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל**.

אם אכל כזית נא מבעוד יום יש מי ששנה שחייב שכתוב **אל תאכלו ממנו נא** מכל מקום ויש מי ששנה שפטור שרק בשעה שנאמר קום אכול צלי הוא חייב באכל נא אך בשעה שאינו מצווה בקום אכול צלי אינו חייב באכל נא. **יש מי ששנה** שהשובר עצם מבעוד יום חייב שכתוב **ועצם לא תשכרו בו** מכל מקום ויש מי ששנה שפטור שרק בשעה שהוא בקום אכול צלי הוא נאסר בשבירת עצם ובשעה שאינו מצווה בקום אכול צלי הוא לא נאסר בשבירת עצם.

אם נגע בחרסו של התנור הוא פסול בגופו ונשרף מיד ואם נטף מרטבו על החרס הוא פסול מכשיר ונשרף רק אחר עיבור צורה, ואם נטף מרטבו על הסולת יקמץ את מקומו ואמר חייה בר אדא בשם ר"ל שדוקא כשהסולת רותחת אך אם היא צוננת מותר כמו שאמר ר"א שהתורה לא אמרה שהפסח לא יצלה את האחרים אלא שלא יצלה מחמת אחרים.

הלכה ג משנה אם סך את הפסח בשמן של תרומה יאכלוהו חבורת כהנים, **דף נו** ואם הם חבורה של ישראל אם הוא חי ידח אותו ואם הוא צלי יקלוף את החיצון ואם סך אותו בשמן של מעשר שני לא יקח דמים מבני החבורה עבור אותו שמן כי לא מוכרים מעשר שני בירושלים. גמרא רק בסך מספיק הדחה אך אם טיבל בשמן של תרומה לא מספיק הדחה.

אדם אחד בישל תרנגול בשמן שריפה ור' ביסנא אמר לו לבשלו הרבה כדי שיצא ממנו השמן שריפה.

הטעם שלא מוכרים מעשר שני בירושלים כיון שאין פדיון למעשר שני בירושלים.

הלכה ד משנה חמשה דברים למרות שהם באים בטומאה אינם נאכלים בטומאה, עומר שתי הלחם לחם הפנים זבחי שלמי ציבור ושעירי ראשי חדשים, אך פסח שבא בטומאה נאכל בטומאה כיון שמתחילתו לא בא אלא לאכילה. גמרא יש להקשות מדוע מנו רק חמשה הרי כל קרבנות ציבור באים בטומאה, ויש לומר שעיקר החידוש הוא שאינם נאכלים בטומאה.

המשנה מנתה שתי הלחם וזבחי שלמי ציבור בנפרד ולכאורה בין לסובר שהלחם עיקר ובין לסובר שהזבח עיקר זה נחשב קרבן אחד, ויש לומר שהתנא חשש לדעת שניהם ומנה אותם בנפרד לדעת ר"ע לחם שהוא העיקר ולדעת בן ננס זבח שלמים שהוא העיקר.

יש מי ששנה שלמדו את כולם מפסח כמו שבמועדו של פסח דוחה טומאה כך מועדו שנאמר בהם דוחה טומאה ויש מי ששנה שכל אחד למד במקומו, וכמו ששינו שרבי אמר מדוע בא הפסוק **וידבר משה את מועדי ה'** שלמדנו רק שפסח ותמיד דוחה שבת שכתוב בהם **במועדו** ושאר קרבנות ציבור למדו מהפסוק **אלה תעשו לה' במועדיכם**, ולא למדנו עומר ושתי הלחם והקרב עמהם, וכתוב **וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל** שהוא קבע את כולם שיבואו בטומאה, אך אינם נאכלים בטומאה שנאמר **והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל**, והפסח נאכל שעיקר מצותו הוא לאכילה.

הלכה ה משנה אם נטמא הבשר והחלב קיים לא יזרוק את הדם ואם נטמא החלב והבשר קיים יזרוק את הדם ובשאר קרבנות למרות נטמא הבשר והחלב קיים יזרוק את הדם. **גמרא** המשנה שלא כר' נתן שלדעתו גם אם נטמא הבשר יזרוק את הדם שיוצאים בפסח זריקה בלי אכילה שנאמר **ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל** שגם אם יש לכולם רק פסח אחד כולם יוצאים בו למרות שאין בו כזית לכל אחד מישראל.

פשוט הדבר שבשאר קדשים אם נטמא הבשר והאימורים קיימים זורק עליהם את הדם וכן אם נטמאו האימורים והבשר קיים יזרוק את הדם על הבשר ואם נטמא הבשר ונאבדו האימורים הוכיח ר' שמי בדברי המשנה בחמשה דברים שנטמאו שלמרות שהבשר לא נאכל בכ"ז זורק את הדם ויכול לקמוץ עליהם וכן כאן שנטמא הבשר ונאבדו האימורים יזרוק עליהם את הדם, ור' מנא דוחה שהמשנה היא כר"א שזורק דם גם בלי בשר ויכול להקטיר קומץ גם בלי שיריים.